

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XI. Ioannes VIII. Episcopus Gallicanos revocat ad observationem priscæ
consuetudinis. Temperamentum Hadriani II. in causis Presbyterorum.
Eorum successores appellationes Presbyterorum admisere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

à Roma mittebatur, deliberationi Concilij obnoxium erat. Mitigatus tandem est animus Nicolai, quoad jura Regum in Episcopos. Agnoscit enim eam illis auctoritatem inesse ut prohibere possint ne Episcopi Romam accedant, neque id ullo modo exprobrari posse Episcopis, si obsequio suo prohibitionem exequantur. Attamen contendit posse Reges vituperari, si ea auctoritate abutantur. *Quod si qui ex confratribus nostris Episcopis talia nobis misissent, habueramus qualiter illos reprehendere & arguere deberemus; excepto si regalem magnitudinem vestram sibi impedire dixissent, in vobis hoc reprehendere & corrigi debere videretur.* Videbimus postea in capite xvi. quid sexennio post in Octava Synodo tentaverit Summus Pontifex adversus jura regni Francici.

XI. Et Ioannes quidem octavus videtur majorem antiquarum institutionum curam habuisse, post acceptam Caroli epistolam, quam decreto Concilij octavi inniti conspiciebat. Quippe Sigebodo Narbonensi Archiepiscopo exprobrat facinus quorundam Episcoporum provincie Narbonensis, qui Presbyterum quendam accusatum ad sedem apostolicam accedere iusserant, interim vero eum suspenderant, ac quibusdam epistolis, id est, pœnitentiis, oneraverant, donec aliter Summus Pontifex statuisset. Porro ea de causa Presbyterum illum Romani Episcopi iudicio commiserant, quod, ut ait Pontifex, causa dubia esset. Addit verò, rectè illos ita agere potuisse, si eam in plenario Concilio (quem loquendi modum hausit è Ferrando Diacono) examinata, constitisset esse difficilem. Eo enim casu consuli potuisse sedem apostolicam, secundum antiquam consuetudinem: *Vi ita facta scripto relatione, inquit, si quid dubium sibi seu difficile ingressisse videretur, nostrum super hoc more prisco decretum exposcerent.* Quapropter Ioannes cognitionem illam ab eo Metropolitanano suscipi jubet, ut jure proprio eam definat cum collegis suis: *Ergo saltem nunc fraternitas tua, Metropolitanani jure potita, ex Episcopis sub se degentium vel vicinorum sex, una cum Episcopo cujus est iste paracia, sibi socians, tantum negotium subtili ventilet discussionis ventilabro, & invento quod justum est canonicè decernat, & communi fratrum censura definat.*

Hadrianus secundus Ioannis octavi decessor quandam moderationem adhibuerat in causa Herlefridi Presbyteri, qui provocaverat à iudicio Episcopi sui ad sedem apostolicam tanquam ad caput omnium Ecclesiarum. Nam laudato Carolo Calvo Rege, qui Presbytero illi permiserat iter Romanum, æquum esse censet ut injusta sententia

ab Episcopo lata in Concilio civitatis, irrita esse jubeatur in Concilio provinciali, Hincmari Archiepiscopi auctoritate: *Quod presertim Presbyterum Herlefridum, potestate sui Presulis plus quam canonica veritate percussum, ad sedem apostolicam, utpote caput omnium Ecclesiarum, venire passi estis, bene quidem fecistis. Sed nunc melius faceretis, si quod in civili Concilio apud suum Episcopum perperam gestum est, in provinciali synodo apud vos rationabiliter & apud fratrem nostrum Hincmarum Archiepiscopum cassaretur.* Tum id quoque Regi tribuit, ut eundem Presbyterum procurer Ecclesie sue reddi usque ad celebrationem synodi; vel Episcopum cogat Romam mittere Legatum, quo parte utraque audita, statuatur prout justum visum fuerit; quem admodum constat ex epistola Hadriani scripta anno octingentesimo sexagesimo nono. Agnoscit itaque auctoritatem Metropolitanani, cui negotium istud judicandum relinquit; ac tamen indicat cupere se ut causa apud sedem apostolicam judicaretur, si Rex ita pateretur. Ejus tamen arbitrio rem integram permittit.

Hadriani & Ioannis successores, ruptis canonum cancellis, appellationes Presbyterorum admiserunt; adeo ut Gregorius VII. in Decretis suis, quæ vulgò *Dictatus Papæ* dicuntur, hoc quoque præceperit: *Vi nemo audeat condemnare apostolicam sedem appellatam.* Quod in jus commune versum est in Decreto Gratiani & in libris Decretalium.

XII. Quæri solet, utrum præter exercitium illud jurisdictionis Conciliis provincialibus inesset potestas condendi decreta canonica. Et in praxi quidem veteris Ecclesie dubitari non potest quin ita fieri posset, modo tamen ea decreta contraria non essent canonibus Conciliorum generalium. Exemplo erunt Concilia Gallicana, Valentina quippe Synodus coacta anno trecentesimo septuagesimo quarto, cui interfuerunt Episcopi provincie Viennensis, decreta sua misit ad universos Episcopos Galliarum & Quinque provinciarum. Ita pariter Synodus Reiensis in secunda Narbonensi coacta anno quadringentesimo trigesimo nono, Arauficana prima anno quadringentesimo quadragesimo primo, Vafensis anno quadringentesimo quadragesimo secundo, Andegavensis in provincia Turonensi anno quadringentesimo quinquagesimo tertio, Venentensis in eadem provincia anno quadringentesimo sexagesimo quinto, Arelatensis quarta anno quingentesimo vigesimo quarto, Carpentoratenensis in eadem provincia anno quingentesimo vigesimo septimo. Synodus Arauficana secunda habita anno quingen-

Epist. 19. Hadr. ad Carolum Calvum.

apud nonnem p. 10, c. 14.